

Tikrieji meno virtuozi, didieji menininkai ir kūrėjai kaip susitarę kartoja, jog meną reikia jausti, o ne suprasti. Bet užsiminę apie vykstančią dailės parodą ar spektaklį šiuolaikiniam jaunuoliui sulauksi tik abejingo žvilgsnio ar net pašaipios replikos, rodančios visuomenės nusigrėžimą nuo meno. Yra susidariusi nuomonė, jog menas nuobodus. Žinoma, liko ir saujelė tų, kurie savo darbais bando paneigti susidariusį stereotipą ir užkariauti visuomenės simpatijas. Vienas tokių „šviesuolių“ gyvena mažame Skuodo miestelyje. Net neįtartum, jog iš pažiūros paprastas ir bendrauti linkęs vaikinukas „plėšia“ pirmas vietas respublikiniuose, rajoniniuose dailės konkursuose ir savo meno kūriniams žavi net ir kritiškiausią akį. **Vilmantą Žumbį**, mano bendraklasį, pažįsta beveik visas Skuodas, kadangi dažna dailės paroda Skuodo muziejuje neapsieina be jo unikalų eksponatų. Ne kiekvienam tenka garbė sėdėti su talentingu menininku viename mokyklos suole, todėl negalėjau nepasinaudoti proga ir neįsigilinti į jo pasaulį.

Nesipuikuodamas savo pasiekimais, Vilmantas mielai sutiko pasidalinti savo menišką gyvenimą ypatumais.

„Kiek tik save atsimenu, mane visą laiką traukė menas. Aš ir šokau, ir dainavau, bet galų gale širdis pasirinko dailę. Nuo pat mažų dienų mėgau piešti visur, kur pasitaiko. Tikriausiai taip ir nepastebėjau tos ribos – vaikiškos animacinių serialų iliustracijos peraugo į rimtus darbus, reikalaujančius daug jėgų ir laiko. Vis dėlto manau, kad didysis lūžis įvyko maždaug aštuntoje klasėje, kai pirmą kartą dalyvavau mokinių dailės olimpiadoje. Verta paminėti tai, jog didžiausią darbą atlikau ne aš, o mano mokytoja Laima Vaitulevičienė, pastūmėjusi mane eiti šiuo nuostabi kūrybos keliu, už tai jai esu labai dėkingas. Savo nuolatinio kūrybos šaltinio kaip ir neturiu. Įkvėpimo ieškau visur: aplink save ir savyje. Nors, žinoma, būna taip, kad jis pats aplanko mane. Tada belieka čiupti drobę, dažus ir pasiduoti minties tėkmei.

Daugelis žymių tapytojų turi savitų kūrybos bruožų, specifinių detalių, suteikiančių kūriniui unikalumo, bet aš pats manau, jog kol kas neturiu jokio ryškaus braižo, vis dar ieškau savęs. Kalbėdamas apie savo piešinius, galiu pasakyti, jog visi darbai man yra brangūs. Išskirti galbūt galėčiau tik

ministrui Gintarui Steponavičiui padovanotą paveikslą, kuriame nutapiau Skuodo švč. Trejybės bažnyčią. Manau, kad save galiu priskirti ir prie paprastų žmonių, ir prie vyraujančio stereotipinio menininkų įvaizdžio. Net neįsivaizduoju, nuo ko tai priklausytų, vieną dieną galiu būti toks, kitą kitoks – pagal nuotaiką. Nežinau, kaip pasaulį mato kiti, todėl negaliu pasakyti, ar apskritai kuo nors skiriuosi. Atsakydamas į klausimą, ar turiu

savo autoritetu, pasakyčiau, jog kitų dailininkų darbai man nedaro ypatingos įtakos. Tiesiog žaviuosi kai kurių dailininkų kūryba, jų braižo savitumu. Vieni iš tokių, man ne taip jau seniai „atracstų“ menininkų yra Vytautas Laisonas ir Modestas Malinauskas.“

Skuodą Vilmantas jau ne kartą garsina savo laimėjimais dailės olimpiadose ir konkursuose, eksponuoja savo darbus Skuodo muziejuje. Paskutinis vykęs konkursas buvo Lietuvos mokinių dailės olimpiada, rajoninis etapas ir džiugu paminėti, jog mūsų gimnazijos atstovas užėmė garbingą 1-ąją vietą. „Šių metų tema buvo: „M. K. Čiurlionis – nuo tradicijų iki modernizmo“. Pristačiau trijų dalių darbą: "Pabaiga. Gyvenimas. Pradžia", atliktą aliejinės tapybos ir tapybos ant šilko technika. Gaila, bet tai buvo jau paskutinė olimpiada, kurioje aš dalyvavau, todėl norėjosi parodyti viską, ką iki šiol išmokau. Kaip matote, komisija tai tikrai įvertino ir skyrė man pirmąją vietą, dėl to esu tikrai patenkintas. Balandžio mėnesį ruošiuosi vykti į Druskininkus, kur tikiuosi taip pat sėkmingai atstovauti Skuodo rajonui respublikinėje olimpiadoje.

Į klausimą, ar piešiu pagal užsakymus, ar bandau parduoti savo paveikslus, atsakau: nenoriu savęs vadinti verslininku... Aš netgi nieko nedarau, nesisūlau. Žmonės susidomėję mano darbais patys mane susiranda, parašo į mano elektroninį paštą. Tiesą sakant, šiuo metu visiškai apleidau „komerciją“, didžiąją dalį savo laiko skiriu mokslams,

ruošimuisi egzaminams. Kaip apibūdintčiau savo ateities viziją? Ar žadu toliau sieti savo gyvenimą su teptuku rankoje ar mano menišką prigimtį užgoš storos tikslųjų mokslų knygos? Atsakau: tikrai nesiruošiu kibti į jokių tiksluosius mokslus, bent jau kol kas (niekada nesakyk niekada). Manau, jog tikrai liksiu su menais. Labiausiai norėčiau studijuoti tapybą arba grafiką, bet

galvoju ne tik apie šias specialybes. Nesinori visko išduoti... Svarbiausias mano tikslas dabar yra kuo geriau išlaikyti egzaminus, ir viskas tuo pasakytą.“

Baigdamas Vilmantas palinkėjo jauniems menininkams, dar tebeieškantiems meno platybėse sau vietos po saule, surasti savo neišsenkantį kūrybos šaltinį, vitališką visų kūrėjų darbams.

Ir nors mums Dievo keliai nežinomi, kaip teigia pats Vilmantas, jis nežada apleisti dailės, išsiskirti su dažų palete bei balta drobė, todėl ateityje dar tikrai išgirsime apie šį jaunąjį talentą, pamatysime dar ne vieną jo šedevrą meno galerijoje ir galėsime didžiulius Skuode gyvenančiu, vis tobulėjančiu ir puikiai įsitvirtinusi menu pasaulyje atstovu iš žemaitiškiausio Lietuvos miesto.

Ingrida Pakalniškytė, 4 b